selle pärrast tahhab tappelda, ütlen ma temmale otse kohhe, rahhulise melega, et ma sedda Jummala ja inimeste ees öiguseks pean, sedda üllekohhut wähhegi tasuda, mis ta teile on teinud. Mo mees on teile ennam kurja teinud, kui minna heaks wõin pöörda! —"

Anna ei wõinud halleduse ja rõnn pärrast sõnnagi lausuda; silma wessi olli temma kostus.

13.

Kasik langes ikka weel süggawamale; ta wõttis omma naese järrelt, mis kätte sai, müüs ärra ja jõi winaks. Naesele olli mitmelt polelt nõun antud, ennast temmast lahhutada; agga temma ei wõtnud sedda nõuu, ta usk olli se peale kindel, et Jummal raskemat risti ta peale ei panne, kui ta kanda jõuaks.

Ühhel päwal olli Kasik jälle kõrtsis ja pakkus omma kuld kihlasõrmust kõrtsmikule wina wõlla eest. Kui kõrtsmik sõrmust kätte wõttis, sai Jummala Waim maad, temma kõwwa süddant ligutada. Se tunnistas ennese wastu, et ta põrgulise kawwala wihhaga waest tisleri olli ärraeksitanud. Kõrtsmiku wagga naene olli omma mehhele ta üllekohhut saggedaste tõsfiste sõnadega mele tulletanud, mis läbbi tundmise sädde ta süddamesse tulli. Ta wõttis sõrmuse kätte, läks teise tuppa ja ütles raske süddamega omma naesele: „Nä, Maria, sedda on mulle praegu tisler annud, et selle eest napsu wõiks sada."

Ehmatusega ütles teine: „Oh rasket asja! woi ni süggawast on se õnnetu laugenud! Mees, mees, küll sinnul on palju wastamist!"

Mees ütles agga: „Säh, sa wõid sedda sõrmust Kasiku emmandale taggasi anda."

14.

Kui Kasik õhtul koju tulli, püdis ta ennese parramat käi, kus sõrmus pudus, ennamiste taskus hoides [illegible]

Eesti Rahwa Kalender 1871, lk 91

Teisel hommikul hulkus ta kui muunas kanna köit maja nurgad läbbi, tähhele pannes, kas middagi ta kätte putuks, mis eest wina wõiks sada.

Anna piddi kottu wälja minnema, ja kui ta tunni aja pärrast jälle tulli, silmas ta kappi otsa, kus ta Pibel muidu seisis, — se olli ärra. — Anna, sõnnuta ehmatusest, löi käed kokku, kõndis kohkund süddamega toas eddasi ja taggasi, sest ta mõistis, kes Piibli olli ärrawinud.

Kasik olli Piibliga kõrtsi läinud. Kui perremees tedda näggi tullewad, pöras ta selga temma pole, ta ei tahtnud õnnetumat jodikut ennam nähha. Agga Kasik wõttis tühja klasi, löi sellega wastu letti ja hüdis: „Kõrtsmik, andke napsu!"

„Teil polle jo rahha", ütles teine, ilma et ümberpöras.

„Se on küll tõsi", ütles Kasik, „agga mul on üks ramat müa, selle eest wõite mulle ommeti kõige wähhemalt sutäie wina anda."

Kõrtsmik ehmatas, kui näggi, et se Piibliramat olli ja ütles: „Ei ma sedda teie käest ärra osta, sedda wige agga jälle koju taggasi."

„Oh, hea kõrtsmik", ohkas waene wina sullane, „ärge mitte nõnda rääkige, ma polle tänna weel tilkagi jonnd, ma'p wõi ilma winata olla. Olgu üks ainukegi klasi täis! Teie ollete mind ahwatanud joma, ja nüüd, kui ma ennam wina ei woi jätta egga temmata ellada, nüüd ei tahha teie mulle sedda mitte ennam anda: se polle mitte õige teitest." — Neid sõnnu öeldes, joolsis silma wessi jodiku silmist kui allikatest mahha.

Kõrtsmiku südda olli wägga ligutud, ta wõttis Piibli kätte ja löi sedda lahti. Raamatu kaane peale ollid need sõnnad kirjutud: „Kui sinnu sõnna ei olleks mo jahhutamine olnud, siis olleksin ma ommas willetsuses ammugi hulka läinud." — Ta mõtles: minna ollen nende hulkaja! — Mittu kohta olli Anna plijatspulga kriipsuga ärra märkind. Ka